22/12/2021

Μητροπολίτης Ιεραπύτνης: Η μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας απαλλάσσει από τις δοκιμασίες

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιεραπύτνης και Σητείας

Στην Χριστουγεννιάτικη εγκύκλιό του ο Μητροπολίτης Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κύριλλος, μεταξύ άλλων, υπογράμμισε ότι με την "συνεχιζόμρνη πανδημία του κορωνοϊού, η ενανθρώπηση του Θεού είναι μια ευκαιρία να ανασκαλέψουμε «τον κρυπτόν της καρδίας μας άνθρωπον», δηλ. τον εσωτερικό μας κόσμο, για να αναστοχαστούμε τον πραγματικό προορισμό μας, που δεν είναι άλλος από την

απόκτηση της σωτηρίας μας”.

Αναλυτικά, η εγκύκλιος του Μητροπολίτου Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κυρίλλου για τα Χριστούγεννα:

«Αλλ’ ενώ η γη τοσούτον πενιχρώς υπεδέχετο τον γεννηθέντα Σωτήρα, ο ουρανός άνωθεν επανηγύριζε μεγαλοπρεπώς την κοσμοσωτήριον αυτού επιδημίαν» (Ωρολόγιον Μέγα, σχόλιο στην εορτή της κατά σάρκα Γεννήσεως του Κυρίου, και Θεού, και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού).

Αγαπητοί μου αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Μας αξιώνει και φέτος η χάρη και η φιλανθρωπία του Τρισυπόστατου Θεού να εορτάζουμε την ημέρα των Χριστουγέννων, την «Μητρόπολιν πασών των εορτών», που είναι η αρχή και η πηγή όλων των άλλων Δεσποτικών εορτών. Η οικουμένη χαίρεται και πανηγυρίζει για το κοσμοϊστορικό και κοσμοσωτήριο γεγονός της κατά σάρκα Γεννήσεως του Σωτήρος Χριστού. Στο Συναξάρι της εορτής διαβάζουμε ότι αφού συμπληρώθηκαν οι εννέα μήνες από τη σύλληψη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, εκδόθηκε διάταγμα από τον Καίσαρα Αύγουστο να απογραφεί όλη η οικουμένη. Ανέβηκε τότε και ο Ιωσήφ, ο προστάτης της Θεοτόκου, μαζί της για να απογραφούν στη Βηθλεέμ και επειδή έμελλε να γεννήσει η Παρθένος, καθώς δεν έβρισκε οίκημα μπήκε σε κάποια φτωχική σπηλιά και εκεί γέννησε τον Χριστό κατά τρόπο αδιάφθορο, παραμένοντας δηλ. Παρθένος, και τον σπαργάνωσε ως βρέφος και ύστερα ακούμπησε και τακτοποίησε τον Κτίστη των απάντων μέσα στη φάτνη των ζώων που δεν έχουν λογικό, υποδηλώνοντας μ᾽ αυτό τον τρόπο ότι πρόκειται να μας λυτρώσει από τον παραλογισμό της απομάκρυνσής μας από τον Θεό (Μηναίο του Δεκεμβρίου).

Η είσοδος του Χριστού στην ιστορία της ανθρωπότητας χώρισε την πορεία της σε προ Χριστού και μετά Χριστόν. Το ιστορικό και αδιαμφισβήτητο αυτό γεγονός έλαβε χώρα «ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου» (Γαλ. 4,4), όταν δηλ. συμπληρώθηκε ο χρόνος που με την πανσοφία του όρισε ο Θεός. Το «αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών» (Κολ. 1,26) υπέρλογο μυστήριο της σαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού ήταν προαιώνια στο σχέδιο του Θεού. Το προείδαν και το εξήγγειλαν αιώνες πριν από την πραγματοποίησή του οι θεόπνευστοι Προφήτες, όπως ο Προφήτης Ησαΐας που είπε το «Ιδού η Παρθένος, εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Εμμανουήλ» (Ησ. 7,14). Είναι «της μεγάλης βουλής ο άγγελος», κατά τον ίδιο Προφήτη (Ησ. 9,6), που ήλθε στον κόσμο για να οδηγήσει προς το «φως της θεογνωσίας» τους «εκ νυκτός ορθρίζοντες», οι οποίοι καρτερούν μέσα στη νύκτα της άγνοιας και στο

σκοτάδι της αμαρτίας, όπως αναφέρει ο υμνογράφος των Καταβασιών της εορτής, ο Άγιος Κοσμάς ο Μελωδός (ε΄ ωδή).

Ο ιερός υμνογράφος μας καλεί να προϋπαντήσουμε και να δοξάσουμε τον «προ των αιώνων», δηλ. τον προαιώνιο και άναρχο Υιό και Λόγο του Θεού, που γεννήθηκε εκ Πατρός «αρρεύστως» και σαρκώθηκε «ασπόρως» (γ΄ ωδή). Είναι η δεύτερη γέννηση του Χριστού, στον οποίο υπάρχουν δύο γεννήσεις· η μία είναι προαιώνια από τον Θεό Πατέρα και η άλλη εν χρόνω από την Παναγία «αρεύστως και απαθώς» καθώς συνελήφθη εκ Πνεύματος αγίου και όχι σπερματικώς.

Η Θεοτόκος χαρακτηρίζεται «ράβδος», δηλ. βλαστός «εκ της ρίζης Ιεσσαί», που ήταν πατέρας του Δαβίδ. Πάνω σ᾽ αυτόν τον βλαστό άνθισε ο Χριστός, ο «άυλος και Θεός», που σαρκώθηκε «εξ απειράνδρου» γυναικός, δηλ. από γυναίκα που δεν είχε πείρα άνδρα. Μάλιστα για να καταδειχθεί η παρθενία της Θεοτόκου, αυτή παρομοιάζεται ως «όρος κατασκίου δασέως», όπως την χαρακτήρισε ο προφήτης Αββακούμ, δηλ. σαν ένα βουνό που έχει πάνω ένα παρθένο, αγεώργητο, δασύ και αδιαπέραστο δάσος (δ΄ ωδή). Και όπως ο Προφήτης Ιωνάς, που τον κατάπιε στα σπλάχνα του «ενάλιος θηρ» και στη συνέχεια τον «απήμεσε» και δεν έπαθε τίποτα, έτσι και **η Παρθένος Μαρία που δέχθηκε στα σπλάχνα της τον σαρκωθέντα Θεό Λόγο έμεινε «απήμαντος», δηλ. αβλαβής (στ΄ ωδή).**

Επίσης, ο υμνωδός διασυνδέει την άχραντη μήτρα της Θεοτόκου με την κάμινο της Βαβυλώνος που αντί για φωτιά περιέβαλε με δροσιά τους τρεις ευσεβείς νέους, οι οποίοι περιφρόνησαν τη δυσεβή εντολή και την απειλή της φωτιάς (ζ΄ ωδή). Όπως η δροσοβόλος κάμινος δεν κατέκαυσε τους Τρεις Παίδες, έτσι και το πυρ της θεότητος δεν έκαψε την κοιλία της Παρθένου (η΄ ωδή). Ο μελωδός καταλήγοντας βλέπει να εκτυλίσσεται ένα «μυστήριον ξένον και παράδοξον», καθώς το σπήλαιο της Βηθλεέμ γίνεται ουρανός, η Παρθένος Μαρία χερουβικός θρόνος και η φάτνη τόπος που ξαπλώνει αυτός που δεν χωρά πουθενά (θ΄ ωδή).

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Αναμφίβολα, ζούμε συνεχιζομένης της πανδημίας του κορωνοϊού και εν μέσω πολλών παγίδων και προκλήσεων. Η εναθρώπηση του Θεού είναι μια ευκαιρία να ανασκαλέψουμε «τον κρυπτόν της καρδίας μας άνθρωπον», δηλ. τον εσωτερικό μας κόσμο, για να αναστοχαστούμε τον πραγματικό προορισμό μας, που δεν είναι άλλος από την απόκτηση της σωτηρίας μας. Το μυστήριο της ασύγχυτης ένωσης θείας και ανθρώπινης φύσης στο πρόσωπο του Χριστού, ο σεσαρκωμένος Λόγος, που είναι γεγονός πέρα από τα όρια κάθε ανθρώπινης λογικής και προσεγγίζεται μόνο με πίστη, όταν βιώνεται επηρεάζει

μυστικά και λυτρωτικά τον άνθρωπο. «Η Παρθένος σήμερον τον Υπερούσιον τίκτει» και **η Εκκλησία προβάλλει τη δυνατότητα της μυστικής παρουσίας του Θείου Βρέφους ανάμεσά μας. Αυτό άλλωστε δηλώνει και το όνομά Του Εμμανουήλ, που σημαίνει «μεθ᾽ ημών ο Θεός»**.

Εύχομαι ολόψυχα όλοι να αισθανθούμε αυτή τη λυτρωτική παρουσία Του στην καθημερινή μας πορεία και να ζήσουμε τη μυστηριακή και ασκητική ζωή της Εκκλησίας, για να μας απαλλάξει από τα άγχη, τις θλίψεις, τις δοκιμάσιες και την παραζάλη των καιρών μας, για να πληρωθούν οι καρδιές μας με αγάπη, πίστη, ελπίδα και την όντως χαρά, και να έρθει η πολυπόθυτη ειρήνη στην ταραγμένη ψυχή μας.

Αδελφοί, Χριστός Ετέχθη!

Αληθώς Ετέχθη!